

IV. felvonás

Az elszakított testvérek

3. fejezet

Az utolsó kaland

Ahogy elhangzott az ítélet, a lányok azonnal előrántották a fénykardjukat. A zöldesen és lilásan izzó pengék azonnal tiszteletet és megrettenést éreztek a másik fél soraiban. Nem csoda, hogy (eddig) senki sem mert löni.

- Ezek jedik! – horkant fel az egyik üresfejű.
- Kettő a több száz ellen, nem nyerhettek – állapította meg a gonosz férfi.
- Dobjátok el a kardotokat, jedik! – förmedt rájuk Jabba, ezt csak Rya értette.

Ő alaposan felmérte a környezetét, az Erő mindent súgott neki, csak kiutat nem. Általában mindig van egy mentőötlet, valami, ami kimenti az ehhez hasonló, igen szorult helyzetekből, de most semmi. Ide sem kellett volna jönniük.

- Tedd, amit mondd – súgta oda a nővéreinek. Annie megrázta a fejét.

- Nem fogok még egyszer rabszolgasorba jutni, inkább a halál – jelentette ki oly határozottsággal, hogy mindenki igaznak találta az állítását. – És tudjátok mit, ha meg kell halnunk, akkor ti is velünk jöttök! – azzal egy kicsiny detonátort rántott elő a zsebéből. Az egyik kezében Sigil kardját, a másik kezében pedig ezt az ezüstös kis szerkezetet fogta, amely a szabadságuk kulcsa lehet.

- Csak blöffölsz! – mordult fel a jól ismert őr.

- Az egész palotát teleraktam robbanóanyaggal. Csak egy gombnyomás, és a levegőbe repül az egész kóceráj! Ezt senki sem akarja, igaz?

A fenyegetésre Rya is reagált, hamar tett egy rejtelmes kézmozdulatot.

- Minden tele van bombákkal! – rohant a csarnokba az egyik, értelmesebbnek tűnő őr. Az emlétrükk ezúttal is tökéletesen működött. A őrök, a népek és még Jabba is kezdte azt hinni, hogy tényleg bajban vannak.

- Hazudsz – vágta rá a hutt, (mily meglepő) huttul.

Ezt valahogy mindketten megértették.

- Tényleg, szeretnéd megpróbálni? – fenyegetőzött Annie a detonátorral. – Mondd, mi a valószínűbb? Szerinted én, aki két éven át raboskodott e falak közt, és a lány, aki a múltkor képes volt észrevétlenül bejutni ide, nem tud elhelyezni néhány bombát?

- Szóval, melyik éri meg jobban, Jabba? – tetézt rá a színjátékra Rya. – Elengedsz minket, s akkor biztosan életben maradsz, vagy megkockáztatod a keserves pusztulás lehetőségét? És miért is, két lányért, akiket sosem tudsz majd megtörni? Te is tudod, hogy a hozzánk hasonló, képzett harcosok egy szempillantás alatt megszöknek innen!

- Mi legyen, Jabba? – tett rá még egy lapáttal Annie.

- Menjetek – nyögte ki nehézkesen a hutt.

- Köszönjük a türelmét, „őnagysága” – gúnyolódott egy kicsit Rya, még meg is hajolt a műsor kedvéért. Aztán a két lány megfordult, és szépen megindult a kijárat felé. Az őrök nem tettek semmit, csak néztek, ahogyan megtörténik a lehetetlen.

Két fiatal lányka túljárt a nagy Jabba eszén, legalábbis egy elutasíthatatlan ajánlatot tett neki. Hiszen ki kockáztatná meg a halált néhány ostoba kölyökért?

- Most meg kellene, hogy öljelek – súgta oda Annie az őrnek, annak az őrnek, aki oly sokat ártott nekik. Most már nem csak a szagáról és az arca homályosan megmaradt képéről ismeri őt, de még egy emlékképet is sikerült elkapnia a tudata sötét bugyraiból. Pont azt, amikor ő és társa megbüntette azért, mert nem volt

hajlandó ágyba kelni az egyik klienssel. Szerencsére csak egy kis, zavaró pillanat volt az egész, még a „lényeg” előttről, az egy-két nap éheztetés részénél.

Zavartalanul folytatta az útját, egészen a száraz, s szabad levegőig.

***

Amint a Venn testvérek megszabadultak a mai krízistől, visszaindultak a hajóhoz, hogy minél hamarabb elhúzhassák a csíkot – ki tudja, hátha Jabba utánuk küld valakit. Viszonylag hamar elérték az Outridert, és csakugyan szembetalálták magukat egy fejjavadással. Méghozzá olyasvalakivel, akire már végképp nem számítottak volna.

- Igen, kezdhetsz magyarázkodni, Rya – mordult rá Sigil, ki jobb híján Anni kardját tartotta a kezében. A fegyver az fegyver.

A lány nagyon elbizonytalanodott a váratlan figura láttán, nem is tudta, hogy mit tegyen. Szerencsére Annie hamar elé ugrott, nehogy véletlenül a kardok beszéljenek helyettük. Nem lenne szerencsés, ha bármelyiküket is elvesztené.

- Én szöktem el, a kardot is én vittem magammal! Engem kell büntetnek, és nem őt – vállalta magára a szörnyű terheket Annie. – Neki nincs semmi köze hozzá.

- Igen, és te pont az én kardomat vitted el a sajátod helyett. Ha te lopod el, akkor mindkettő eltűnt volna – azzal magasabbra emelte a lány fénykardját, de még nem akarta aktiválni. – Ezt mindenképpen elhoztad volna, ha megszöksz, tehát ha előre megfontolt szándékkal mész el... de nem így történt.

- Nem, eleinte csak utána mentem, aztán meghallottam, hogy mekkora seggfej voltál – hánytak szikrát Annie szép szemei. – Mégis mit hittél, mi lesz? Négy évig vártam rá, az ő arcával ébredtem és feküdtem le, még azelőtt is, hogy megismertelek volna! Azt hitted, csak úgy elsétál és minden a régi lesz? Egyáltalán hogy várhatsz ilyet bárkitől is? Többé már senki sem szakíthat el minket – azzal Rya mellé lépett.

- Tehát döntöttél – sóhajtott fel a férfi.

- Mi az, hogy döntöttem?! – háborodott fel Annie. – Miért kell választanom? Nem igaz, hogy nem tudtok megférni egymás mellett, a hülye jedi-sith mendemondátok miatt! Miért... miért mindig engem kell ilyen helyzetbe hozni?

- Kizárt, hogy őt még egyszer felengedjem a hajómra – szögezte le Sigil.

- Akkor sem maradnék, ha ott lehetnék. Nem bízhatok meg benned, valószínűleg az első adandó alkalommal megölnél, aztán balesetnek állítanád be az egészet. Te egy szörnyeteg vagy Sigil, csak veled vagy rendes, mert ő hasznos neked.

- Akkor ezt eldöntöttük. Bocsi, Annie, de muszáj lesz választani.

- Már döntöttem – vágta rá gondolkodás nélkül a lány. – Szerinted veled mentem volna, ha nem felé húzna a szívem? Tudom, hogy rosszul esik, de ő testvérem, és annyit, de annyit vártam már rá! Most muszáj mellette lennem.

- Ahogy akarod – mondta a férfi, aztán kinyújtotta a markát. – Ide a kardommal!

Annie megától értetődően odaadta a jogos tulajdont, s rövidesen Sigil is visszaadta az ő fénykardját. Aztán egyszer csak felmordult.

- Tudtam, hogy vissza fogtok menni azért a lányért, így találtam rátok, csak egy kicsit sokat kellett várni. De mondjátok csak, hogy-hogy nincs veletek?

- Meghalt, még egy éve – mondta keserűen Rya.

- És Jabba csak úgy elengedett benneteket?

- Nem, el akart fogni minket, hogy aztán a szolgálai legyünk, de Anninek támadt egy mentőötlete. Sosem jutottam volna ki nélküle – ismerte be Rya.

- Óh, értem... hány embert öltél meg? – fordult felé a barna szemeivel.

- Egyet sem – jelentette ki a meglepő dolgot. – Bevált a blöff, még Jabba is bedőlt neki, vagy csak úgy gondolta, hogy nem érzük meg a fáradozását. Akárhogy is, csak sikerült egy karcolás, egy kioltott élet, sőt még egy puskalövés nélkül kijutnunk a galaxis egyik legrettegettebb bűnözőjének a karmai közül.

- Biztos, hogy így volt? – fordult Rya felé a férfi.

- Igen, mondjuk én is hozzátettem egy elmetrükkel – erre az öreg vállon veregette a tanítványát. Ma egy olyan dolgot vitt véghez, amire ő sem számított volna.

- Gratulálok, Annie, ezzel elnyerted a lovagi címet! Kitanítottalak – mondta az öreg.

- He? – fakadt ki a meglehetősen illetlen megjegyzést a fiatalból. – Nem úgy volt, hogy még csiszolni kell a vívást, tökéletesíteni a gondolkodásmódomat és meg kell tanulnom bánnom az állatokkal? Tudod, hogy ne csak levagdossam őket...

- Az már a profiknak van, neked már ez is megteszi – vágta rá Sigil. – Én egész végig arra tanítottalak, hogyha egyszer igazán nagy bajba kerülsz, valahogy ki tudj kászálódni belőle, és ne legyél ismét a körülmények rabja. A mai jedik már mások, mint az akkoriak. Itt a túlélés a fontos, ezt elérted. Különben is, ha ti ketten elszelelték, mi már úgysem látjuk egymást, tán soha az életben. Ha nem leszel lovag most rögtön, talán már sosem nyerheted el. Örökre padawan maradnál.

Pont, mint én – jegyezte meg a kis érdekességet Rya.

- Köszönöm, mester – mosolyodott el a lány. – Akkor, viszlát... – mondta egy kicsit bizonytalanul, nem igazán tudta, hogy mennyire végleges a búcsú.

- Jó utat! – hajtott fejet Sigil, aztán a két lány tovább indult.

- Sosem gondoltam volna, hogy így lesz, de hálával tartozom neked – súgta oda Rya, amint elment a férfi mellett.

Sigil nem szólt semmit, csak nézte, ahogy a két twi'lek felsétál az Outrider keskeny rámpáján, és végleg eltűnik a szeme elől.

***

- Szóval, most hova? – kíváncsiskodott Annie. – Most te mondod meg, hogy hová menjünk – azzal a lány leült a pilótafülkében elhelyezett székek egyikén.

Rya egy kis ideig csak pislogott, mivel csak most sétáltak fel a hajóra, erre máris a következő úti célt kellene eldönteniük. Szerencsére pont az eszében volt valami, ezért gyorsan leült a kapitányi székbe, és pötyögni kezdett valamit a műszerfalon.

- Na, megvan már? – faggatta tovább Annie.

- Nos, mit szólnál egy olyan helyhez, ahol biztonságban lennénk?

- Ki elől? – ráncolta a homlokát Annie.
- Tudod, itt van a Birodalom, és szerintem Jabba is utánunk fog küldeni valami spéci fejdáaszt, nehogy véletlenül mi ne vessünk a végén. Ezért arra gondoltam, hogy egy olyan bolygóra kéne mennünk, ahová nem ér el se a huttok, se a Császár keze.
- Nincs olyan bolygó, de még hold sem... Max. egy-két kisebb bányászállomás, de abban sem vagyok biztos – vágta rá szkeptikusan Annie.
- Pedig van, legalábbis kell lennie. Hallottál már az Ilyumról?
- Az Ilyumról?
- Nem, az Ilyumról, látom, még az életben nem hallottad. Pont ez a lényeg! Még a múltban akadtam rá, volt rajta egy jókora köztársasági bázis, és a rombolómmal is ott kötöttem ki, de a mentségemre szóljon, hogy direkt zuhantam le vele.
- Oké, és miért olyan fontos az az Ilyum?
- Mert kitörölték az adatbázisból, még négyezer évvel ezelőtt. Senki sem tud róla, senki, csak én. Taylor pedig nem mondta, hogy nem mehetek el oda, ezért kénytelen leszek az ellenkezőjét feltételezni. Szép hely az, olyan, mint az Alderaan.
- És miért nem oda megyünk? – faggatta tovább Annie.
- Rossz előérzet. Az Ilyum a cél, kell, vagy nem kell?
- Tegyük egy próbát – csillantak fel a lány szemei.

***

Néhány nap elteltével ezt a rejtelmes helyet is elérték, a négyezer évvel ezelőtti háború mérhetetlen károkat okozott az Ilyumnak, de mostanra már teljesen helyreállt a régi rend, igaz, a Köztársaság, a Birodalom nélkül. Mint kiderült, Ryának valóban igaza volt, Darth Sidious továbbra sem tud a galaxis ezen zugáról.

Ettől függetlenül, még rengeteg minden sülni lehetett volna el balul, de a két twi'lek csak meglátta a modern világ csodáját. Az Ilyum egy festői hely, ahol rengeteg ember él, de nem elég sok ahhoz, hogy egy zsúfolt, megkeseredett helyé tegye, mint a Denon, vagy a Coruscant. Itt még bőven van szabad hely. A gonosz birodalmi elnyomással szemben, itt a szabadság és a béke a fő, Taylor jól mondta, hogy ez lett volna a Lázadás központja, ha közismert marad a létezése. Ha már itt tartunk, a tudás egy fontos fegyver! Jelen esetben, az Ilyum tud a Köztársaság bukásáról és minden fontosabb dologról, ami a galaxisban történik. Ennek köszönheti a létezését.

Mivel az információ itt egy féltve őrzött kincs, amely az élet és halál, az elnyomás és a szabadság közt dönthet, csak kevesen hagyhatják el ezt a szinte már szent helyet. A lakosok csak a családtagjaikkal, esetleg a jó barátaikkal oszthatják meg, hogyan lehet ide jutni, és ők csak akkor jöhetnek ide, ha határőrség megfelelőnek találta őket – van egy köztes megálló, ahol még anélkül vizsgálhatják át az érkezőket, hogy a planéta helyzete komoly veszélybe kerülne. A lakosok csak a köztes rész helyzetét közölhetik, más esetben megvonják az állampolgárságukat.

Rya és Annie azonnal idetaláltak, ami gyanakvásra adott okot, aztán meglátták a fénykardokat – ellenőrzés. A Jedik ősi fegyverét még itt is felismerik, sőt a mai napig

akad itt egy-két erőhasználó. Ők azoknak a leszármazottai, akiket a Jedi Rend ide száműzött, amiért nem értettek egyet a Hypori bombázásának az eltussolásával.

Két „rendbélit” már csak maguk közé engedtek, arról nem is beszélve, hogy kedves, értelmes lányokról van szó, az olyanokat mindig szívesen látják, csak most egy beteg hátsószándék nélkül. Így hát a Venn testvérek hamar ilyumi állampolgárok lehetnek, és annyira megtetszett nekik a hely, hogy soha többé nem akartak elszakadni tőle. Persze az élet már egy másik kérdés, itt nincs igazi Rend, csak néhány elszórtan élő jediféleség – tehát senki sem fogja eltartani a lányokat. Igenis dolgozniuk kell, becsületes úton előteremteni a maguk betevőjét, vagy mehetnek a vakvilágba. Nem mintha ez olyan nagy probléma lenne, mindketten remek vívók, igazi harcosok – hadsereg meg mindenhol van, kell is, amikor a Birodalom itt van a szomszédban. Könnyen eldurvulhatnak a dolgok, ha netán tudomást szerezhetnének a bolygóról.

Így a többi „jediféleséghez” hasonlóan, a két testvér hamar állást kapott az egyik katonai akadémián, ez már nem a két szép szemükért – elagyalták a többi oktatót, amikor le akarták tesztelni a harci képességeiket.

Szóval, van állás, van hely, van menedék.

- Ez mostantól mindig így lesz? – törte meg az alkony nyugodt csendjét Annie. A két testvér egy padon ücsörgött, nem sokkal a házuk előtt. Mindenáron közösen akartak, és egyébként sem tudnának finanszírozni két különálló házat, valamint egy csillaghajót, ami folyamatos karbantartás nélkül hamar tönkremenne.

- Hogy érted? – kérdezte vissza Rya.

- Reggel bemegyünk dolgozni, gyorsan kioktatunk néhány okostónit, aki azt hiszi, hogy tud verekedni, aztán délután hazamegyünk és éljük az életüket. Minden olyan békés, minden oly tökéletes – gyönyörködött az alkonyban, a felhőkben és az égen ide-oda repkedő madárféleségekben. Az Ilyum olyan káprázatos, akár az Alderaan.

- Persze, hogy így lesz. Mondtam én: van, akinek bejön az élet.

- Elég sokat kellett várni rá, de tényleg így lett – sóhajtott fel boldogan Annie.

- Ezért nem kell feladni a reményt. Mindegy, hogy milyen helyzetbe kerülsz, mindegy, mit hiszel a jövővel kapcsolatban: csak egy tollvonás az élettől, és máris minden jobbra fordulhat. Gyakran nem is látni, sokszor nem is lehet érteni, de mindig ott van a jó, mindig ott van a boldogság az életben. Csak meg kell várni!

- Azért tenni is kell érte – szögezte le Annie. – Ha feladjuk, sosem jutunk el ide. Kár, hogy Sigil nem lehet velünk, ő is élvezné.

- Őt ide sem engednék, tudod, sithek... mindet egyformának vélik. Akárhogy is, ígérd meg, hogy neki sosem szólsz erről a helyről!

- Nyugi, ami kis titkunk marad, és amúgy sem megyünk sehová. Itt leszünk, tán egy egész életre...

VÉGE